

našal z obleko? Saj si je ni sam prislužil, pa si je domišljeval, da je Bog sam vé kaj v nji.

Hudo je bila kaznovana Domnova prevzetnost v mlaki, tudi v hiši so oče to kazen še popolnili, toda zato je bil pa Domen tudi ozdravljen za vedno. In sedaj je zdrav kakor riba v vodi in vesel in srečen.

E, da je le ozdravel; a bolan je bil dvakrat sila nevarno, res, sila nevarno.

J. Štrukelj.

Pomladne slike.

I. Na vrtu.

Kakor prejšnje čase
Gledam vas cvetlice,
Ko v pomladni sapi
Ziblujete glavice.

Vam življenje novo
Raz obraz odseva,
Ker vam solnce žarno
Cvetje spet ogreva.

Toda cvetje mlado
Težko se varuje,
Toča med nevihto
Čestokrat se vsuje.

Mili Bog obvari
Mraza vas in toče,
On, ki vas oblekel,
Skrben vam je oče!

Jaz pa, kakor preje,
Gledam rad cvetlice,
Ko v pomladnem krasi
Ziblujete glavice.

II. V gozdu.

Krila svoja mlada
Pomlad razteguje.
Glasno vse prirode,
Praznik oznanuje.

Slehrno drevesce
Popje že poganja,
Vrhe svoje ziblje,
Vetru se priklanja.

Listje po mladikah
Tajnostno šepetaje,
Glasno se raduje
Tihe svoje sreče.

Kukavica plaha
Glasno 'kuku' peva;
V góro znanke vabi,
Da ves dól odmeva.

Vigred se povrača
Z njo pa mlado cvetje;
A nikdar ne vrne
Dnij se mladoletje.

III. Pri potoku.

Zdaj zopet, potoček, nizdolu podiš
Valove na desno in levo.
Kot deček nemiren ti meni se zdiš,
Ki zabil solze je in revo!

Mraz bežal z dežele, in skopnel je sneg.
Prosteje skakljaš po livadah;
Dolina je v cvetju, v zelenju je breg.
Vse ziblje v presladkih se nadah.

Po žimi pod ledom si mirno skakljaj,
Ni slišati skoraj te bilo.
Zdaj solnčni je žarek vezí ti raztál
Kaj naj bi te zdaj še motilo?

Britkosti in reve ta led se mi zdi,
Ki naše srce nadleguje;
Pa solnce veselja to ból prepodi,
In človek se znovač raduje.

Le teci, le teci, potoček nizdol,
Pozdravi mi rožne planjave!
Pomlad prenovljena, ko preje nikol,
Objemaj, poljublaj dobrave!

Al. K. Sežun-ov.

